

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No.

02
294.5

Book No.

N. L. 38.

~~D 26~~ D 416

MGIPC-S4-38 LNL/56-221557-30.000

NOT TO BE LENT OUT

188, C. 288.

ଦ୍ଵିନାଥମେଳା

M20
20925

BENCAL
APR 1913

ଶ୍ରୀବିଚାରଦାସଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
ରଚିତ ଓ
ପ୍ରଥମବାର ପ୍ରକାଶିତ ।



ସ୍ତବ ଓ ସ୍ତବ ।

Printed by M. Ch. Das.
AT THE MANOMOHAN PRESS,
4B CROUCH LANE,
CALCUTTA.
1913.

ଅଥବା ପୁରାଣ ସ୍ତବ ଓ ସ୍ତବ ।

ଦ୍ଵିତୀୟମେଳା ।



(ବନ୍ଦନା)

ଅଜ୍ଞାନ ଚମିଚକ୍ଷସ୍ୟ ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନ ଶଳାକୟା ।
ଚକ୍ଷୁର୍ଲୀଳତଂ ଯେନ ତସ୍ମୈ ଶ୍ରୀ ଗୁରବେ ନମଃ ॥
ବନ୍ଦେ ଗୁରୁ ନାଶରକ୍ତା ନାଶମୀଶାବତାରକାନ୍ ।
ଚତୁସ୍ରକାଶାଂଶୁ ଚକ୍ରକ୍ମୀଃ କୃଷ୍ଣଚେତନ୍ୟ ସଂଜ୍ଞକଂ ॥
ଗୁରୁପଥରଂ ଚିତ୍ୟଂ ଶ୍ରୀନନ୍ଦନନ୍ଦନଂ ହରିମ୍ ।
ବଦ୍ଧେଶ୍ଵଂ ପରସ୍ତା ଭକ୍ତ୍ୟା ଭକ୍ତବସ୍ତୁଲ ମୀଶ୍ଵରମ୍ ॥
ବଂ ବନ୍ଦେ ବୈଷ୍ଣବଗୁରୁଂ ପାଦାନନ୍ଦସୁଶୀତଳମ୍ ।
ଯତ୍ପ୍ରସାଦାତ୍ ମମାଜ୍ଞସ୍ୟ ଭକ୍ତଶାସ୍ତ୍ର ବିଲୋକନମ୍ ॥
ନାହ୍ନିନନ୍ଦରୂପେଷୁ କୃପାପ୍ରଭୁର୍ୟ ଏବର ।
ପଦତାଳଂ ପାଦନେତ୍ରେ ବେଷ୍ଟବେତ୍ରେ ନମୋନମଃ ।
ଗୁରୁବେ ଗୌରବଦ୍ରାବୁ ଶ୍ଵାବୟା ପ୍ରତାଳୟେ ।
କୃଷ୍ଣାୟ କୃଷ୍ଣଭକ୍ତାୟ ଚକ୍ରକ୍ମାୟ ନମୋନମଃ ॥
ମୁକଂ ବଦେତ୍ତବାଶୁଳଂ ପଞ୍ଚୁଲଘୟତେ ଗିରିଂ ।
ସତ୍‌କୃପା ତମତ୍ ବନ୍ଦେ ପରମାନନ୍ଦମାଧବଂ ॥

(୩୪)



ନିମ୍ନାଂ ଦୈବତେ ମାତୋ ଦେବ ଓମ ମିନତ ।
ଦ୍ଵିତୀୟ ମେଳା ଗାୟତ୍ରେ ବଳାଲକ୍ଷ୍ମ ମତ୍ ।

ମୁଖ୍ୟ ଯମେ,

ଏତେ ବୃଷାହସ ନବିଅଛି ଅକାରଣେ ଗୋ ।

ପଦ ଗୁଣ୍ଡି ନ ଜାଣେ ମୁଁ ନ ଜାଣଇ ଛନ୍ଦ ।

କବିତାବୃତ୍ତରେ ଭ୍ରମେ ସେଷନେକ ଅଛି ।

[ମା ଗୋ] ଅଛି ଟାଣ,

ମୂର୍ଖ ହେଲେହେଁ ଜନନୀ ନ କରଇ ଅନ ଗୋ । ୨ ।

ବିଜେ କର ଗୁଣାପାଣି ମୋହୁଦ ଆସନେ ।

କୃପାବଲେକନେ ମାତ ଏହି ଅବିଜ୍ଞନେ ।

ଏ ଦୟାଳି,

ସତେ ବି ଶୁଣିବୁ ବାରେ ଜଗତ-ଜନନୀ ଗୋ । ୩ ।

ତୋ ସେବାରେ ମାତ ସୁଟି କବିହି ବହୁତ ।

ଅଭାଜନ ଲଭିବାରେ କଲ୍ୟାଣ ଅମୃତ ।

[ଛନ୍ଦ] ଶମାବୁଣେ,

ଅକୃତୀ ପୁଣି ଗୁଣାବି ମାତା ବି ନ ଗୁଣେ ଗୋ । ୪ ।

ଗୀତ ।

ପୂର୍ବେ ପ୍ରସୂତ ମନ୍ତ୍ରପ	। ପୃଥକ କଲେ ସପ୍ତାଦି ॥
ଜନ୍ମ, ପୁଷ୍ପ, ଶାଳ ଲା ଲା	। କୁଣ ସେ କୋଷ୍ଠ ପୁଣି ବେନି ॥
ଶାଳ ପୁଷ୍ପର ଦେଶ ସପ୍ତ	। ବିଭାଗ କଲେ ପ୍ରସୂତ ॥
ପୁଷ୍ପ ଅଗ୍ନି ଧ୍ରୁ ମହାମନ	। ଜନ୍ମଦ୍ଵୀପେ ହେଲେ ନୁପତ ॥
ଜନ୍ମଦ୍ଵୀପକୁ ନିର୍ଦ୍ଦି ବର୍ଷେ	। ବିଭକ୍ତ କଲେ ସେ ହରଷେ ॥
ନାହିଁ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପୁତ୍ର	। ତା ବର୍ଷ ନାହିଁ ନାମେ ଉକ୍ତ ॥
ନାହିଁର ତନୟ ବୃଷଭ	। ପିତ୍ର ରାଜ୍ୟକୁ କଲେ ଲାଭ ॥
ବୃଷଭ କୁମାର ଭରତ	। ସଦଗୁଣଶାଳୀ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ॥
ଯୋଗବଳରେ ଏ ରାଜନ	। ବହୁ ପୁତ୍ର କଲେ ଅଜନ ॥
ଏହାଙ୍କ ନାମେ ନାହିଁ ଗର୍ବ	। ହୋଇଲା ଭାରତ ବରଷ ॥
ସେ ଦେଶେ ଯେତେକ ନଗର	। ଏକକୁ ଆଉ ପଞ୍ଚାନୁର ॥
କୃଷି ବାଣିଜ୍ୟ ସୁଖ ଶିଳ୍ପ	। ବ୍ୟବହାର ନୁହେଁ ଅଳପ ॥

ଦ୍ଵିତୀୟମେଳା ।

ବାରାଣସୀ ନମସ୍କେ ଶ୍ରୀ	। ଯହୁଁ ଅନେକ ସୁଖ ପୀଠ ॥
ହର ଗୌରୀଙ୍କ ପୂଜା ତହୁଁ	। ଶିଳ ପ୍ରଭ ଲାଗି ଅଛଇ ॥
ସେ ସୁନ ନାମ ଶିବ କାଶୀ	। ଲୋକରେ ଖ୍ୟାତ ବାବାଣସୀ ॥
ସେ ଦେଶେ ଏକ ସୌଦାଗର	। ନାମ ବାହାର ପ୍ରଭାକର ॥
ତା ପତ୍ନୀ ନାମଟି ଶର୍ମିଳା	। ପାଇଛି କୁବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ କଳା ॥
ପଦ୍ମିନୀ କନ୍ୟା ପିକାଶୀ	। ବରଦେ ଅମୃତ ବରଷି ॥
ମନ୍ତ୍ରରେ ଭାର ରୂପ ସୀମା	। ଦେବାକୁ ନାହିଁ ତ ଉପମା ॥
ଗୁରୁଜନଙ୍କ ପାଦ ସେବା	। ପୂଜଇ ଶିଷ୍ୟ ଦେବ ଦେବା ॥
ସ୍ଵାମୀ ରରଣେ ପଦା ଭଜି	। ଦିଏ ଅଭୟ ଯଥା ଶକ୍ତି ॥
ପ୍ରଭାକର ସେ ସୌଦାଗର	। ସୁଲୁପ ହଜାର ହଜାର ॥
ବାଣିଜ୍ୟ କରେ ଦେଶେ ଦେଶେ	। ଧନ ଉପାର୍ଜନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ॥
ସଖିର ଭାର ସୀମା ନାହିଁ	। ରଣାର ଉକୁଳି ପଡ଼ଇ ॥
ଦ୍ଵାରା, ମାଲି, ମୋତି ମାଣିକ୍ୟ	। ଭଣ୍ଡାରେ ଅଛଇ ଅସଂଖ୍ୟ ॥
ଦେବତା ସେବା ସଦାବ୍ରତ	। ଘରେ ଲାଗିଛି ଅବରତ ॥
ଘୋଡ଼ା ହାତୀ ସେ ଓଟି କେତେ	। ସଂଖ୍ୟା ନ ହେବ କଦାଚିତେ ॥
ଖୋଇବା ଖୁଇବା ଲାଗିଛି	। ଗହଳେ ମନ୍ତ୍ରର ପୁରୁଛି ॥
ରବ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠି ସେ ଲେଖ୍ୟ ପେସୁ	। ଯେତେ ପ୍ରକାରେ ଆହାସୟ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ଭଣ୍ଡାରରେ	। ଯା ରଜା ସେତେ ଖାଇ ପାରେ ॥
ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଗୁଣ୍ଡା ଗୋଜନ	। ଲାଗି ରହୁଛି ପ୍ରଳୟନ ॥
ଶିବ କାକରା ପୁରା ପିଠା	। ଆମାଲୁ ଶିରାସା ବକଟା ॥
ମିଷ୍ଟାନ୍ନ କେତେ ସେ ପ୍ରକାର	। କେ କହୁ ପାରେ ମମାଗର ॥
ସ୍ଵାଦ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ	। କେତେ ଜାତି ଆଗର ଛଇ ॥
ଆମ୍ଭ ଜାମୁ ପୁଣି ଜମ୍ବୁର	। ସର୍ବତ୍ରା ପାକେ ଜର ଜର ॥
ଅଗ୍ରାଣ ମହଲ ପଡ଼ଇ	। ଦର୍ଶନେ ଜହ୍ନା ଲାଳସଇ ॥
ବୈଷ୍ଣବ ସେବା ଅର୍ଥେ ଖଜା	। ସେଡ଼ା ଚଉପ ଖଜା ଗଜା ॥
ବାବୁର ମଧୁର ଜାଣ	। କେତେ ଯତନେ ରା ରଥାଣ ॥
ବୈଷ୍ଣବେ ଆଉ ଧାଉଁ କହୁ	। ଜୟ ପୈରାନ୍ତ ହସ ହସ ॥

ପ୍ରସାଦ ପାଦ ଯେତେ ଚୋଷ	। ଦକ୍ଷିଣା ତହୁଁ ବୁଦ୍ଧଶେଷ ॥
ନାନାପ୍ରକାର ସୌଦାଗରୀ	। ହସାବ ଆସୁ ବ୍ୟୟ କରି ॥
କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରୀ ସେ ଶତ ଶତ	। ଲେଖା ପଡ଼ି ରେ ସଦା କଷ୍ଟ ॥
ରାଜଧାନୀର କାର୍ଯ୍ୟ ପରି	। ଲାଗିଛି ଦକ୍ଷ ସର୍ବତ୍ରୀ ॥
କେନା ନେଉଛି କେତେ ବହୁ	। ତହୁଁରେ କଲ୍ଲନା ତ ନାହିଁ ॥
ଥୁଲେହେଁ ଏପରି ବେଲର	। ଚିତ୍ତେ ନ ଥାଏ ମୁଖ ତାର ॥
ତା ପତ୍ନୀ ପକ୍ତଠାରୁ ଦୁଃଖୀ	। ବିଷଣ୍ଣ ବଦନା ଅସୁଖୀ ॥
ସନ୍ତାନ ସନ୍ତାନ ବିହୀନ	। ଚିନ୍ତିତ ଥାଏ ରାତ୍ର ଦିନ ॥
ଏକଦା ଦକ୍ଷିଣ ବସୁଲେ	। ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ମଗନ ହୋଇଲେ ॥
ଅଧା ବସୁଷ ଆସି ହେଲା	। ତଥାପି ପୂର୍ବ ନ ଜନ୍ମିଲା ॥
ନ ଦେଖି ପୁରୁଷ ବଦନ	। ପୁନାମ ନରକରେ ସ୍ଥାନ ॥
ପିତୃ ରଣରେ ହେଲୁ ରଣୀ	। ଶ୍ରୀବନ୍ଧୁ ପ୍ରଭାକର ପୁଣି ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ଚିତ୍ତ ଛନ ଛନ	। ବେଲରେ ନ ଲାଗୁଣି ମନ ॥
ଏକଦା ରାଣୀ ଶେଷ ଯାମେ	। ମନ ନ ଲାଗେ ନିଜ ଯାମେ ॥
ପଲ୍ୟଙ୍କୁ ଆସି ବସେ ତଳେ	। ନୟନୁ ଅଶ୍ରୁ ଧାରା ଗଲେ ॥
ଯୁକ୍ତ ଏ ଜୀବନ ଥିବାର	। ଯେବେ ନ ଜନ୍ମିଲା ବୁଝଇ ॥
ଦରିଦ୍ର ସପ୍ତଶକ ମୁଖୀ	। ଧନୀ ଅପୂର୍ବିକ ଯେ ଦୁଃଖୀ ॥
ଏମନ୍ତ ମନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ	। ଘରୁ ଯେ ବାହାର ହୋଇଲା ॥
ଛନ୍ଦ ନଗର ଜନପଦ	। ଆକର ସକଳ ସମ୍ପଦ ॥
ପଶିଲା ଘୋଡ଼ାବନେ ଯାଇଁ	। ମନୁଷ୍ୟ ଗତି ଯହୁଁ ନାହିଁ ॥
ନମଣ ଅମସର ହେଲା	। ପ୍ରାଣ-ତେଜବା ସ୍ଥିର କଲା ॥
ରଜନୀ ପ୍ରଭାତ ହୋଇଲା	। ନିର୍ମଳା ଶଯ୍ୟାରୁ ଉଠିଲା ॥
ଦାସୀଏ ଦେଲୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଡାଳ	। ପୂର୍ବରୁ ସୁବାହିତ ଜଳ ॥
ମୁଖ ପଖାଳ ସାଆନ୍ତାଣୀ	। ଡାକନ୍ତୁ କହୁ ମନ୍ତ୍ର ବାଣୀ ॥
ନିର୍ମଳା ମୁଖ ଯୋଡ଼ କଲେ	। ଘରର ରରର ବୁଲେ ॥
ପ୍ରଭାତ ଦେବ ଦରଶନ	। ସ୍ୱାମୀ କରନ୍ତି ପ୍ରତିଦିନ ॥
ଦି ଘର ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ	। ବୁଝିଲେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ॥

ଯଥା ସମସ୍ତ ହେଲା ଶେଷ	। କି କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି କି ନିଶେଷ ॥
ସ୍ଥାନର ବେଳା ଗଡ଼ି ଗଲେ	। ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ହାନି ହେବ ବୋଲିଲେ ॥
ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ	। ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଡାକରେ କହୁଲେ ॥
ଦେବାଳୟରେ ଦାସ ଦାସୀ	। ଖୋଜିଲେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେ ପଶି ॥
କରେଇ ସୁହମାନଙ୍କରେ	। ଖୋଜି ନ ପାଇଲେ ସେଠାରେ ॥
ନିଜ ମନ୍ଦିର ଚତୁର୍ପାଶେ	। ଖୋଜିଲେ ମନର ବିରସେ ॥
ନେଉଟି ସୁହ କର୍ତ୍ତୃତାରେ	। ଗୁହାରି କଲେ ଧାଇଁକାରେ ॥
ଗୁଣିଣ ନଇରାଣ୍ୟ ବାଣୀ	। ନିର୍ମଳା ଲୁଟିଲେ ଧରଣୀ ॥
ବନ୍ଧରେ କବି କରାଦ	। ଭୂମିରେ ପିଟିଲେ ସେ ମାଥ ॥
ଭୂମିରେ ପଡ଼ି ଗଡ଼ାଗଡ଼ି	। ଉଚ୍ଚରେ କୋଳାହଳ ଛଡ଼ି ॥
ଭୋସାମୀ ଛରି ଗଲ କାହିଁ	। ମୁଁ କିଛି ଦୋଷ କବି ନାହିଁ ॥
ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ହାତୀ ଘୋଡ଼ା	। କାହିଁରେ ଆଉ ହେବ ଲୋଡ଼ା ॥
ଘୋଡ଼ା ଅଦୃଶ୍ୟ ମୋର ଅତି	। ନାହାନ୍ତି ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି ॥
ବିଷୟ ହେଲେ ବିଷ ତୁଲ୍ୟ	। ମୋ ପକ୍ଷେ କିଛି ନାହିଁ ମୂଲ୍ୟ ॥
କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ମୁକ୍ତି କି ହୋଇ	। ପୁଣି ସଞ୍ଜା ଲଭି କାଦର ॥
ନିର୍ମଳା ବିଳାପ ଗୁଣିଣ	। କାନ୍ଦିଲେ ବନପୁରୁଣ ॥
ଶିଶିର ବିକ୍ରମାତ ଛଳେ	। ବୃକ୍ଷେ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଅଶ୍ରୁ ଜଳେ ॥
ପ୍ରଭାକରର ପୋଷା ପଶୁ	। ନୟନ ଗଡ଼ାଇଲେ ଅଶ୍ରୁ ॥
କୃଷ୍ଣର ପଞ୍ଜର ଦଶିଲ	। ଯହୁଁ ଦାନା ପାଣି ଛଡ଼ିଲା ॥
ଝରଗାମୀ ଘେ ଅଶ୍ରୁଗଣ	। କେ କହୁ ଜାଙ୍କଲ କଷଣ ॥
ଖାଇଲେ ନାହିଁ ଦାନା ପ୍ରାଣି	। ପ୍ରଭାକରକୁ ମନେ ରାଣି ॥
ଗାଢ଼ୀବ ହସ୍ତା ରଡ଼ି ଦେଇ	। ଖୋଜନ୍ତି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେ ଗୁଣି ॥
ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନ ଶକ୍ତି	। ହେଉ ପ୍ରଭାକର ଅଟନ୍ତି ॥
ସେ ପ୍ରଭାକରର ବିହୀନେ	। ପଶୁ ଲାଲିଲେ ଗଡ଼ି ଦିନେ ॥
ନିର୍ମଳା ଉଠେ ପୁଣି ପଡ଼େ	। କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକେ ରବି ଛଡ଼େ ॥
ହେ ସ୍ଵାମୀ ନିରାଶ୍ରୟ ମୁହଁ	। କେମନ୍ତେ ପ୍ରାଣେ ବଞ୍ଚିବଇଁ ॥
ସୁଖୋପ୍ୟ କର୍ମଗୁଣ ମିଳି	। ସାନ୍ତ ନଦେଲେ ନାନା ଭଳି ॥

ସାନ୍ତ ହୁଅ ଗାଢ଼ ବୋଇଲେ	। ଦୂତ ଦେଶେ ଦେଶେ ପେଶିଲେ
ଅଳ୍ପ, ବଳ ନିର୍ମଳ ଦେଶ	। ଗୁରେ ଯାଇ ଅଶ ସନ୍ଦେଶ ॥
ମାସକେ ଫେରି ଯେ ଆସିବ	। ଅନ୍ୟଥା ଶାସ୍ତି ଯୋଯାଇବ ॥
ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ୍ୟ କର୍ମରୁଣ	। ଚଳାଇଲେ ସେ ସୌଦାଗର ॥
ସଉଦାଗର ପତ୍ନୀ ଏକା	। ଦୂତ ଫେରିବାକୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ॥
ତେଣେ ସନ୍ତପ୍ତ ପ୍ରଭାକର	। ମରିବା କଥା କଲା ସ୍ଥିର ॥
ଏକ ବନରୁ ଆନ ବନ	। ଦୁଃଖରେ କରଇ ଗମନ ॥
ମନକୁ ପକ୍ଷୁ ପାଦେ ଛନ୍ଦ	। ପଦଗୁଲଇ ବାନ୍ଧ କାନ୍ଧ ॥
ପ୍ରଭାକରର ଏ ବିକଳ	। ଜାଣିଲେ ପ୍ରଭୁ ଅଧମ୍ଭଲ ॥
ମୃଗିଣୀ ଆର୍ତ୍ତବାଣୀ ଶୁଣି	। ଡୁକିବିଲେ ସେ ଚିନ୍ତାମଣି ॥
ଗଜ ଡାକିଲା ବିକଳରେ	। ନନ୍ଦକୁ ଛେଦିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭେ ॥
ଦୌପଦା ଡାକିଲା ବିକଳେ	। ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନର ସକ୍ଷୀ ତଳେ ॥
ଅସଂଖ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ତାକୁ ଦେଲେ	। ତା ଲୁହା ଲବାରଣ କଲେ ॥
ଭଲ୍ଲ ବେଦନା ନ ସହନ୍ତି	। ଘୋର କ୍ଷୟଭିରୁ ତାରନ୍ତି ॥
ଶିବଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତେ	। ଶିବ ମିଳିଲେ ଯେ ଅବ୍ରତେ ॥
ଭଲ୍ଲ ଡାକୁଛି ଆର୍ତ୍ତସ୍ଵରେ	। ଗୁଲ ହେ ଯିବାଟ ସବୁରେ ॥
ହରିଦେ ବିଲମ୍ବ ନ କର	। ପ୍ରାଣ ତେଜବ ପ୍ରଣବର ॥
ବୁଦ୍ଧ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପ ଧରି	। ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଆସିଲେ ହର ହରି ॥
ଗୋଟିଏ ଗୌର ଆର କଳା	। କଣ୍ଠେ ଶୋରେ ବୁଦ୍ଧାକ୍ଷମାଳା ॥
ପୁଷ୍କରିଣୀ ଏ ଭିଆଇଲେ	। ତା ଚଢ଼େ ବଢ଼େକ ହାସିଲେ ॥
କା ହସ୍ତକଳେ ହୁଇଲଣ	। ବସିଲେ ଆସନ ପାତଳ ॥
ପୁଷ୍କରିଣୀର ଶୋଭା ଦେଖି	। ନୟନ ମନ ଯିବ ଲାଗି ॥
ପାଟ ଫଟକ ପ୍ରସ୍ତରରେ	। ବଜ୍ରା ହୋଇଛି ସୁଫାମରେ ॥
ସଂସ ସାରସ କାରଣବା	। ଖେଳନ୍ତି ଗର୍ଭ ସଂସ ଦିବା ॥
ମଧ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରକାଳ ଗଞ୍ଜନ	। କରୁଛି ମାନସ ରଞ୍ଜନ ॥
ଶୁଦ୍ଧ ପିବ ଡାହୁକିମାନେ	। ଦୂତ କରନ୍ତି ଏକ ତାନେ ॥
ନାଲାର ସୁନ୍ଦର ନାର	। ପୂର୍ବ ରଞ୍ଜିତ ସନ୍ଦେଶ ॥

ବକାଳୀ ବସି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ । ସପରି କରେଖନ୍ତି ସ୍ଥାନେ ॥
 ପ୍ରଭାକରର ଦାଟେ ସେଷ । ପୋଖରୀ କରନ୍ତି ଅଛଇ ॥
 ସହଜେ ଗହସ କାଳ । ମାର୍ତ୍ତୁଣ୍ଡ କରଣ ପ୍ରବଳ ॥
 ଅଗମ୍ୟ ଦୋଷ ବନସ୍ତରେ । ପୋଖରୀ ହେଲ କି ପ୍ରକାରେ ॥
 ମନସ୍ୟ ଗଢାଗଢ ନାଥ । ପୋଖରୀ ଏ ସ୍ଥାନେ କ୍ଷମାଇ ॥
 ମନରେ ଗୁଣ ସୌଦାଗର । ପ୍ରବେଶ ପୋଖରୀ ତୁଠର ॥
 ଦେଖି ଗାଟର ପରିପାଟ । ଆନନ୍ଦ ତା ମନେ ପ୍ରକଟ ॥
 ପୋଖରୀ ଶୋଭା ଦେଖି ଦେଖି । ବଟ ମୂଳେ ପଡ଼ିଲା ଆଖି ॥
 ଦେଖିଲା ବୁଦ୍ଧି ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ବସି ଅଛନ୍ତି ଦୁଇ ଜଣ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ଅଧିକ ହୋଇଲା । ବଟ ମୂଳକୁ ଚଳିଗଲା ॥
 ପଡ଼ି ତାହାଙ୍କ ପାଦତଳେ । ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଲା ତାଙ୍କୁ ବଳେ ॥
 ଅଗମ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଏହୁ ବନ । କାହୁଁ ଏଥକୁ ଆଗମନ ॥
 ଦେଖି ତୁମ୍ଭର ଗୁଣ ମୁଖ । ମୋ ମନେ ହୁଏ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ॥
 ନିଜ ସେ ଅଛନ୍ତି ସହାର । କରଇ ହୋଇଣ ତପୁର ॥
 ଅନାହାର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦେଖି । ତା ଦୁଃଖ କେ ପାରିବ ଲେଖି ॥
 ଏଥେ ମୁଁ ଅଟେ କିରୁପାୟ । କାହୁଁ ପାଇବି ଆହାରପୁ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଅଶୀର୍ବାଦ କରି । କୋମଳ ବଚନ ଉଚ୍ଚରି ॥
 ବାବୁ ହେ ବଞ୍ଚୁକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ତୁମ୍ଭର ଗୁଣ ଅଛି ମୁଖ ॥
 ଏ ବନ କୁଣ୍ଡରେ ବିଖାଇ । ଗୁଳୁଳ ନିରାଶ୍ରୟ ହୋଇ ॥
 କାହୁଁ ଅଇଲ କାହୁଁ ଗୁଡ଼ । ସଂଶୟ ତେଜି ଶୁଣୁ ବୁଦ୍ଧ ॥
 ଗୁପ୍ତକିଛିହିଁ ନ କର । ପାତକ ହୋଇବି ଅପାର ॥
 ଏମନ୍ତ ଗୁଣ ସୌଦାଗର । କହୁଲା ଯୋଡ଼ି ବେନିକର ॥
 ବାବୁଣୀରେ ମୋର ଘର । ମୁଁ ଅଟେ ଏକ ସୌଦାଗର ॥
 ମୋ ନାମ ଅଟେ ପ୍ରଭାକର । ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ବିଙ୍କର ॥
 ପତ୍ନୀର ନାମଟି ନିର୍ମଳା । ପାଇଛି କମଳାର କଳା ॥
 ସ୍ୱପ୍ନରେ ମୋ ହାମା ନାଥ । ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ମୁଁ ବୁଦ୍ଧେ ବୋଲୁଛି ॥
 ଏତେ ସ୍ୱପ୍ନ ଅକାରଣ । କୋଳେ ନ ଥିବାରୁ ନିନ୍ଦନ ॥

ଦ୍ଵିତୀୟମୋକ୍ଷ ।

ଅସୁବି ହୋଇ ମୁଁ ମରବି	। ସୁନାମ ନରକେ ପଡ଼ିବି ॥
ମନେ ହୋଇଲି ଗୁରୁଚନ୍ଦ୍ରା	। ଶ୍ରୀମତୀ ଗୁରୁଶ୍ରମେ ଅସୁ ॥
ମନେ ମୁଁ କରିଅଛି ଅସୁ	। ଏଥୁଣ୍ଡ ତେଜବି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ॥
ଅନନ୍ତ ପ୍ରଭାବର କାନ୍ତ	। ଦେଖିଲେ ଧରିବି ତୁଳା ॥
ଚନ୍ଦ୍ରା ଯା ଦେହରେ ପଶଇ	। ଜାଅନ୍ତା ପିଣ୍ଡକୁ ଦେହଇ ॥
ପ୍ରଭାବର ମୁଖଶଶି	। ଯାଇଛି ଚନ୍ଦ୍ରା ଗୁରୁ ଗ୍ରାସ ॥
ବାହୁଣେ ବୋଇଲେରେ ବାପ	। ମନକୁ ଛାଡ଼ି ଏବେ ତାପ ॥
ଏଠାରେ ସ୍ଥିରେ ବସ ବାବୁ	। ଏଥୁବି ଉପାୟ କହୁବୁଁ ॥
ମାନସ ଦ୍ଵିତୀୟ ମୋକ୍ଷ	। ଭବସାଗରକୁ ଏ ଭେଳା ॥
ଅସୁବି ଗୁରୁ ଯେ ପାଇବ	। ପାପୀର ପାପ ଶୟ ସିବ ॥
ହୋଇବ ଅସୀମ ସମ୍ପଦ	। ଦେଖିବୁ ବାବୁ ପୁଅ ନାହିଁ ॥
ଅଳ୍ପ ପାଇବ ଗୁରୁ ଦାନ	। ଭୋଗୀର ହେବ ଭୋଗ ହାନ ॥
ଆପଦ ବିପଦ ଶଙ୍କରେ	। ଦ୍ଵିତୀୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କଲେ ଥରେ ॥
ସବୁ ଆପଦ ସିବ ଶୟ	। ଦ୍ଵିତୀୟେ ଦେବେଟି ଅଭୟ ॥
ମହତ୍ତ୍ଵ ମୂଳ ବସ୍ତା ଦୋଷ	। ସମସ୍ତ ହୋଇବ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ॥
ଦ୍ଵିତୀୟ ମୋକ୍ଷ ଯେ କରିବ	। ବହନ ପଳ ସେ ପାଇବ ॥
ଦ୍ଵିତୀୟ ବୋଲି ଯେ ଠାକୁର	। ସାକ୍ଷୀତେ ପ୍ରଭୁ ହରିହର ॥
ତହୁଁ ପରରେ ସୌଦାଗର	। କୁହ ହେ ପୂଜାର ଦେବର ॥
କେଉଁ ବସରେ ପୂଜା ହେବ	। କି ଦ୍ରବ୍ୟ ତହୁଁ କି ଲବିବ ॥
କହନ୍ତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦୋଷାର୍ଦ୍ଧ	। ପୂର୍ଣ୍ଣାଟି କଟିଲ ନୁହନ୍ ॥
ପୀତା ଖଣ୍ଡ ଏ ଆୟି କରି	। ଧୋଇବ ଦେଇ ଗୁଳି ବାଣି ॥
ଆସନ ତହୁଁ କିଛିରବ	। ଲପା ହାନରେ ରଖି ଦେବ ॥
ଯଦି ଆସନ ନ ମିଳିବ	। ବୁଝାକୁ ଆସନ କରିବ ॥
କଲସ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାପିବ	। ତହୁଁରେ ଆମ୍ଭ ତାଳ ଦେବ ॥
ମଝିରେ ଶିବ ଲଜ କର	। ଶ୍ରୀପଳ ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ ବିଷ୍ଣୁ ॥
ପାଇଲେ ଶାଳଗ୍ରାମ ଶୀଳା	। ଶ୍ରୀପଳ ନ ହୋଇବ ଲୋଡ଼ା ॥
ଆସନ ପରେ ବସାଇବ	। ସ୍ବାକ ମାନ୍ଦିନୀ କରାଇବ ॥

ବସୁ ନ ଶୁଲେ ସୁସଂଯୋଜି ।	ଅର୍ପଣ କର କରଯୋଜି ॥
ଘାସ ଘୋଷିଏ ବସାଇବ ।	ଗନ୍ଧ ଗନ୍ଧନ ଯେ ଅର୍ପବ ॥
ଭଦ୍ରନ୍ତେ ନୈବେଦ୍ୟ ବାଦସ୍ତା ।	ଭକ୍ତ କି ନ କର ହେ ଚିନ୍ତା ॥
ଜଳ ଭୁଲସୀ ରକ୍ତ ଯୋଗ ।	ସାହି କ ପୁନାର ଏ ମାର୍ଗ ॥
ପଦ୍ମ ପଦ ପଦ ପଦ ।	ପ୍ରୀତି ବିହୀନେ ଅନାଦର ॥
ପ୍ରଭୁ କରନ୍ତି ମନେ ଜାଣ ।	ଏଥୁରେ ଶାସ୍ତ୍ର ପ୍ରମାଣ ॥
ଚଣ୍ଡୁଳ ଜଣା ଯେ ଅନୁର ।	ଅର୍ପଣେ ଭକ୍ତ ରସାୟନ ॥
ସଂସାର ମଧ୍ୟ ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ।	ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଉଦ୍ଧବ ॥
ନିଜସ୍ଵ ବି ପଦାର୍ଥେ ତୋର ।	ଅଛି ତୁ କର ହେ ବିରୁର ॥
ପୂଜାର୍ଥେ ଯା କିଛି ଆଣିବୁ ।	ସବୁ ତ ତାଙ୍କର ଜାଣିବୁ ॥
ତାଙ୍କ ପଦାର୍ଥେ ତାଙ୍କ ପୂଜା ।	ମାଟି ନୁହେଁ କି ଅରୁଣା ॥
ତୋର କେବଳ ପ୍ରୀତି ଭକ୍ତି ।	ରରଣେ ଅର୍ପ ଯଥା ଶକ୍ତି ॥
ଲୋକିକ ପୂଜାର ବେଢ଼ାର ।	କିନ୍ତୁ କର ହେ ସମ୍ଭାର ॥
ଅରାବେ ଖଇ ବା ଉଷ୍ମତା ।	ଦ୍ଵିମୁଖି ହୋଇବଟି ନୋଡ଼ା ॥
କଦଳୀ ପଦେକ ପାତ୍ରବ ।	ତାପରେ ତାକୁ ଥୋଇ ଦେବ ॥
ଭୁଲଣୀ ଦଳ ବିଷ୍ଣୁ ଅର୍ଥେ ।	ବିଲୁଦଳ ଶିବ ଜିମନ୍ତେ ॥
ଆଉ ମନେ କର ରଖିବ ।	ବିଧିମତେ କର ନୈବେଦ୍ୟ ॥
ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭୁଲସୀ ଦଳରେ ।	ନୈବେଦ୍ୟ ଦେବ ବିଧାନରେ ॥
ବିଲୁ ଦଳକୁ ହସେ ଧରି ।	ପ୍ରସାଦ ଶିବଙ୍କ ବିଭବି ॥
ଶିବ ଯେ ମହା ବରପ୍ରଦ ।	ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦେ ସ୍ନେହୀ ଭାବ ॥
ପୂଜାନ୍ତେ କଥା ଯେ ଶୁଣ ।	ଶୁଣିବ ଦେଇ ମନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ॥
ମନ ପ୍ରକୃତ କର ତୁଳ ।	ଧ୍ୟାନ କରିବ ଆଦମୁଳ ॥
ଅନ୍ୟ ମନସ୍ତେ ଯେବେ ହେବ ।	ଦ୍ଵିତୀୟ ଦୋଷଟି ହୋଇବ ॥
ସକଳ ଧର୍ମ ନାଶ ଯିବ ।	ଅପ୍ରାପ୍ୟ ବସ୍ତୁର ଅର୍ଜବ ॥
ପ୍ରସାଦ ଜନେ ବାଞ୍ଛା ଦେବ ।	କଣିକା ଗର୍ବକୁ କ୍ଷେପିବ ॥
ପୂଜାର ବିଧାନ ଶୁଣିବ ।	ସାମ୍ବାଦେ ପ୍ରଣିପାତ ହେବ ॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ।	ବୋଲିଲେ କରୁଣ ଆବର ॥

ଯୋଗେ ଭବିଷ୍ୟ ପଣ । ଦେହ ବାହୁ ସୌଦାଗର ଶିଷ ॥
 ବେଳ ତ ହେଲଣି ଅପାର । ସ୍ନାନ ମାର୍ଜନ ଏବେ ପାର ॥
 ପ୍ରଭାତରୁଁ ଗ୍ରାମେ ଗଲେ । ବାନ୍ଧୁଣେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ ॥
 ସ୍ନାନ ସାରିଣ ସୌଦାଗର । ମିଳିଲ ସେ ବୃକ୍ଷ ମୂଳର ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ତ କେନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ତେ ନାହିଁ । ବୃକ୍ଷ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଗଲେ କାହିଁ ॥
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ଅନାଇଲ । କାହିଁ ସନ୍ତାନ ନ ପାଇଲ ॥
 ଭାବିଲ ଦ୍ଵିତୀୟ ଏ ଦୁଇ । ନିଧୁ ଛାଡ଼ିଲ ହସେ ପାଇଁ ॥
 ଛାଡ଼ି ସୁଖରେ ମନ ଦେଲ । ମୋକ୍ଷ ପଦକୁ ମୁଁ ହୁଡ଼ିଲ ॥
 ବିଷୟ ବିଷେ ରତ ହୋଇ । ଯେ ପ୍ରାଣୀ ମୋକ୍ଷକୁ ଛାଡ଼ିଲ ॥
 କ୍ଷୟାର ପଙ୍କେ ଲାଗି ରହୁ । ଅଧମାଧମ ସେ ବୋଲାଇ ॥
 ବୃକ୍ଷ ବାନ୍ଧୁଣ ଦୁଇ ଜଣ । ହୋଇଲେଣି ତ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ॥
 କାନ୍ଦ କୁହାଇ ତହୁଁ ଉଠି । ଘରକୁ ଗଲା ଯେ ନେଉଟି ॥
 ବାରିଶୀରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ନିଜ ମନ୍ଦିରେ ବିଜେ କିଲା ॥
 ଅମାତ୍ୟଗଣ ପ୍ରଭାବୀ । କହୁଲେ ବଚନ ଆଶ୍ଚାସି ॥
 ଅନ୍ତଃପୁରେ କର୍ମିନୀ ସଙ୍ଗ । କାତର ଭାବେ ବହୁଛନ୍ତି ॥
 ଦାସୀ ଯେ ପରିବାର ଗଣ । ଧାମନ୍ତି ଉଦବେଗ ମନ ॥
 ଶୁଣ ଗୋ ନରମଳା ମାତ । ବୁଝେ ଯେବିଲେ ଆମ୍ଭ ତାତ ॥
 କର୍ମିନୀ ସ୍ଵପ୍ନ ପ୍ରାୟ ମଣି । ବିଷୁ ତ ହେଲା କଥା ଶୁଣି ॥
 ମୁଦୁଗୁଲକୁ ଯେ ପେଶିଲେ । ତଥାକି ବୁଝି ଆସ ରିଲେ ॥
 ମୁଦୁଗୁଲ ଯେ ଯେଉଁ ଆସ । କହୁଲା ବଚନ ସମ୍ଭାଷି ॥
 ଆସିବା କଥା ଅଟେ ସତ । ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ଗୋମାତ ॥
 ଗୁରୁକି ନୀରୁ ଅପେକ୍ଷା । କଲା ପ୍ରାୟ କବି ପ୍ରଘୋଷା ॥
 କର୍ମିନୀ ଅଳ୍ପ ଛନ ଛନ । ଦହିଦୁ ପାଇଲା କି ଧନ ॥
 କାନ୍ଦୁ ଯେବିବା ଯେ କହୁଲା । କଣ୍ଠେ କି ଅମୃତ ହିଞ୍ଚୁଲା ॥
 ଅମୃତ୍ୟ ହାର ଗୋଟି ଗୋଟି । ଦାସ ଦାସୀକୁ ଦେଲା ବାଣ୍ଟି ॥
 ଉତ୍ତରା କେ ବନ୍ଧୁ ପାରିବ । ବୁଝିନେ ପୋଥି ବଡ଼ ହେବୁ ॥
 ରଜନୀ ପହଞ୍ଚିବ ପରେ । ପ୍ରଭାତର ଯେ ଅନ୍ତଃପୁରେ ॥

କେ କହୁ ନିର୍ମଳା ଆନନ୍ଦ ।	। ବୁଝନ କହେ ଗଦଗଦ ॥
କାନ୍ଦୁଲ ବରଷ ବାନ୍ଦଣା	। ପ୍ରଭାକର କଲେ ସାନ୍ତ ନା ॥
ନ କାନ୍ଦ ନ କାନ୍ଦ ଗୋ ସହ	। ସୁସମାଗର ଆଣି କୁଇଁ ॥
ଦ୍ଵିତୀୟ ମେଳା ଆଗେ କର	। ମନରେ ଅନ ନ ବିଚାର ॥
କହି ପୂଜାର ଆସୋଜନ	। ଦକ୍ଷିଣ କଲେକ ପୂଜନ ॥
ଯଥା ବିଧିରେ ପୂଜା କହି	। ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଗୋଟି ହରହରି ॥
ପ୍ରସାଦ ପାଇ ଦୃଢ଼ ହେଲେ	। ସାହୁ ପଡ଼ିସା ବାଣୀ ଦେଲେ ॥
ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରଭୁ କୃପା କଲେ	। ନିର୍ମଳା ଗର୍ଭବାସ ହେଲେ ॥
ଧନକୁ ଧନ ଯାଏ ବହୁ	। ଗର୍ଭେ ବାଳକ ବୁଝି ପାଇ ॥
ନବମ ମାସ ପ୍ରବେଶିଲା	। ସାଧ ଭକ୍ତେ ମନ ଗଲା ॥
ଶୁଭ ନିଧି ବାର ନକ୍ଷତ୍ର	। ଯୋଗ କରଣ ସେ ପବିତ୍ର ॥
ଜ୍ୟୋତିଷାବୃତ୍ତେ ଖଣି ଧରି	। ସାଧୁଲେ ମନ ସ୍ଥିର କହି ॥
ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳା ଉପଗତ	। ନବ ବସ୍ତ୍ରରେ ଅଳଙ୍କୃତ ॥
ହୋଇଲେ ନିର୍ମଳା ପୁନଶ୍ଚ	। ବାଜିଲା ଶଙ୍ଖ ସେ ମହୁରି ॥
ନାଗାଏ ହୁଲହୁଲି ଦେଲେ	। ନିର୍ମଳା ମଙ୍ଗଳ ପାହୁଲେ ॥
ଦେବ ପୂଜନ ଆରମ୍ଭନ	। ବ୍ରାହ୍ମଣ ବେଷ୍ଟବ ଭୋଜନ ॥
ଜ୍ଞାନ ବୃନ୍ଦା ଅମର ଲେ	। ଅକଣ୍ଠ ଭୋଜନ ସେ ଦେଲେ ॥
ନାନାପ୍ରକାର ସାଧ ସଞ୍ଚା	। ପାକ, ଅପାକ, ପକ୍ୱ କଞ୍ଚା ॥
କ୍ରୀଷ୍ଣ ଗୁଡ଼ଳି ଭଜା ସଙ୍ଗେ	। ଖଣି ନନ୍ଦିଆ ଅନୁରାଗେ ॥
ମିଳାଇ ଦ୍ୟୁତି ସିଦ୍ଧିଗଣ	। ନିର୍ମଳା କରନ୍ତୁ ଗର୍ବଣ ॥
ସକ ହେଲା ଶରୀର ଯୋଗେ	। ସୁଗନ୍ଧ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ॥
ମିଶାଇ କହି ଉପାଦେୟ	। ବୁଝାନ୍ତୁ ହୋଇଣ ସଦୟ ॥
ଲଭୁ ଖଜା ଛେନା ପାପୁଷ	। ମନକୁ କରଇ ଆକର୍ଷ ॥
ସୁଗନ୍ଧ ଦ୍ରବ୍ୟ ଜର ଜର	। ଶୁଭର ସୁବାସ ମଧୁର ॥
ଆସାଣେ ଗମିକା ଶୁଭର	। ଭୋଜନେ ମନ ହସ୍ତ ଛୋଡ଼ ॥
ପୁଣି ଅମୃତ ରସାବଳୀ	। କାନିକା ଶିଖି ସେ ଶିଖୁଡ଼ ॥
ସୁଗନ୍ଧ ଶାଳୀ ଅନୁ ପଣି	। ହୋଇଣ ସକ ସେ ତୃତୀୟ ॥

ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶ ।

ଭାବ ନାପିବି ସେ ମନ୍ତ୍ର	। କେତେ ପକାରେ ଅସୁମାର	॥
ଦହଣା ଅମ୍ଭ ଲକ୍ଷାକରା	। ବ୍ରାହ୍ମ ବର ଦିବା କାକର	॥
ନେଉଛିଥା ଶାବରେ ବନ୍ଧ	। ମୌରା ମାଛ ଚଢ଼ିବନ୍ଧ	॥
ବେସ୍ତ ଭାବୁର ମୁଣ୍ଡା ମୁଣ୍ଡା	। ଭୋଜନେ ଚାଉ ବେଲି ଥଣ୍ଡା	॥
ପାବଲ ଅମ୍ଭ ସେ ପଣସ	। କମଳା ଲେମ୍ବୁ ଅନାରସ	॥
ନାଲି ନଉଆ ଉଷ୍ମ ମୁଣ୍ଡ	। ଜିଲେପି ପାକରୁ ଅଜାତ	॥
ସାଧୁ ପଡ଼ିସା ବନ୍ଧୁ ଜନ	। ସାଧୁ ଖୁଆନ୍ତି ପାଣିଦନ	॥
ଦନକୁ ଦାନ ଶରୀ ଗାନ୍ଧୀ	। ଜଗି ବସନ୍ତ ସହରସ	॥
ଦଶମାସ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା	। ଗର୍ଭବେଦନା ପ୍ରବେଶିଲା	॥
ଜନ୍ମିଲା ଅପୂର୍ବ ନନ୍ଦନ	। ରୂପେ ଅଲୋକିତ ଭବନ	॥
ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଦ୍ମରେ	। ଶୁଆର ଦେଲେ ହର୍ଷରେ	॥
ଅପୂର୍ବ ଘରେ ପଡ଼ିହେଲା	। ନଗର ଉଡ଼ୁଲି ପଡ଼ିଲା	॥
ନନ୍ଦରଘରେ ବିବା ଅଜ	। ଜନ୍ମି ଅଛନ୍ତି ବ୍ରଜରାଜ	॥
ଲଗିଲା ଅଶ୍ରୁ ବସ୍ତ୍ର ଦାନ	। ପିଟିଲା ଗନ୍ତାଘରମାନ	॥
କଳ୍ପଜଳ ପ୍ରସାବର	। କେକଟ ଦାନର ବେଢ଼ାର	॥
ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରଭୁ କଥାବଳି	। ରଞ୍ଜିତସ ଅମୃତଗୋଳ	॥
ସୁଜନେ ପିଅ ବାର ବାର	। ବେକୁଶ ପୁରକୁ ଏହାର	॥
ବାଣୀସୁର ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ	। ସୈନ୍ୟ-ଘଣ୍ଟ ସୀମାଠାରେ	॥
ସୂର୍ଯ୍ୟମୟ ପୁରରେ ବସି	। ବଞ୍ଚିଣ କଲେ କାଷ୍ଠ-ବାସୀ	॥
ଭ୍ରମା ଶ୍ୟାମା ଦୁର୍ଗା ଅନୁଦା	। ବରଦା ଅଦର ଶରଧା	॥
ବଳ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶାସିଲେ	। ଚରିବେ ରବିଜିତ ହେଲେ	॥
ରବି ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶି	। ସଂସାର ଗୋରକ୍ଷ ନାଶି	॥
ଶରଣ ଦ୍ଵିତୀୟ ଚରଣେ	। ପଶନ୍ତି ସଦା ହିରମନେ	॥
ଭରଣ ଅଶ୍ରୁବିଂଶ ସନ	। ବାହାରିଲ ଅବ ଘେନ	॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମାନ୍ତମା ଦନ	। ପୁଷ୍ପକ ହୋଇଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ	॥

ରବି ଶ୍ରୀଦ୍ଵିତୀୟାଂଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

IMPERIA